

Bemærkninger til lovforslaget

Lovforslaget er en uændret genfremsættelse af et i folketingsåret 1983–84 (1. samling) fremsat lovforslag, se Folketingstidende 1983–84 (1. samling), forhandlingerne sp. 1568 og 1581 samt tillæg A sp. 651.

Begrundelsen for at genfremsætte lovforslaget er, at der efter debatten under 1. behandling af justitsministerens forslag til lov om ændring af retsplejeloven og færdselsloven. (Behandling af straffesager, isolation, varetægtsfængsling m.v.) (L 16) (se Folketingstidende 1983–84 (1. samling), forhandlingerne sp. 116), nu synes at være et flertal for et lovforslag, der går videre med hensyn til anvendelse af isolation i forbindelse med varetægtsfængsling.

Som generel begrundelse for lovforslaget kan anføres, at forslagsstillerne ønsker mulighederne for isolation i forbindelse med varetægtsfængsling begrænset og i nogle tilfælde helt fjernet. Efter det radikale venstres opfattelse har myndighederne under den nuværende retsplejelov anvendt totalisolation i for stort omfang i forhold til forudsætningerne ved retsplejelovens revision i 1978.

Det foreliggende lovforslag præciserer isolationsbegrebet, idet dette som defineret i § 770 a, stk. 2, alene tager sigte på »totalisolationssituationen«. Bestemmelsen angiver samtidig de typer af lovovertrædelser, hvor denne (totale) isolation kan finde anvendelse.

Behovet for den såkaldte »delvise isolation«, hvor denne af efterforskningsmæssige hensyn er nødvendig, anses af forslagsstillerne for at være dækket af det foreliggende lovforslags bestemmelser i § 770 a, stk. 1.

Forslagsstillerne lægger vægt på, at isolationsperioden begrænses til 4 uger. Isolation sker med mennesker, der ikke er dømt. De er principielt uskyldige, og nogle frifindes siden hen. Og i mange tilfælde medfører isolationen tillægsstraf i form af varige men.

Den 12. oktober 1979 udtalte de to landsretspræsidenter, at bestemmelsen om isolation forudsætter en selvstændig bedømmelse, mens vicepolitidirektør Ole Nørgaard bl.a. udtalte – også i 1979 – at når der var en bestemt grund til at antage, at sigtede vil modvirke forfølgningen i sagen, så må konsekvensen være, ikke alene at han fængsles, men også at han isoleres.

I en artikel i Juristen fra den 5. februar 1983, siderne 58–68, fremfører landsdommerne Ole Unmack Larsen og Peter Rørdam, at det har vist sig vanskeligt at leve op til kravet om en selvstændig konkret begrundelse for isolationsbeslutningen og til den yderligere begrænsning i anvendelse af isolation, som en efterlevelse af dette krav ville medføre.

Forslagsstillerne håber, at vedtagelsen af de nye bestemmelser vil gennemtvinge ønsket om en konkret bedømmelse af, om isolation skal ske.

Forslagsstillerne har peget på, at en sigtet kan isoleres fra bestemte personer, og dette vil efter forslagsstillerne mening som hovedregel kunne imødekomme politiets behov under efterforskning – se her atter artiklen i Juristen fra februar 1983.

Af de humanitære grunde, som retsplejerådet pegede på, og fordi det efter nogle sagkyndiges mening ofte sker, at totalisolation medfører varige men, især når der er tale om længere tid, begrænses i forslaget varigheden af total isolation til i alt 4 uger.

Det har endelig været forslagsstillerne ønske dels at få fastslået, at isolation aldrig kan fortsætte, når efterforskningen er afsluttet, dels at gøre fængselspersonalet ansvarligt for ophævelse af isolationen, når isolationsperioden er ophørt.

For at styrke den sigtedes stilling – ifølge artikel 6, stk. 2, i den europæiske menneskerettighedskonvention er vedkommende at betragte som uskyldig, indtil hans skyld er bevist – har forslagsstillerne ønsket fastsat, at afhøring af en sigtet under isola-